



Arrest

nr. 156 309 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat ENGELS, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.R., heeft de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig van het dorp Shamshapoor, dat gelegen is in het district Surkhrod van de provincie Nangharar. Daar heeft u gewoond tot twaalfjarige leeftijd (circa 1995). Nadien heeft u twaalf jaar in Karachi in Pakistan gewoond (tot circa 2007), waar u R.N. (O.V. X) leerde kennen. Deze had zich op 5 augustus 2003 in België vluchteling verklaard. Een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag werd hem betekend op 4 november 2003. Na uw huwelijk, op 21 oktober 2007, ging u met hem samenwonen in de stad Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh.

Uw eigen familie woont nog steeds in Nangarhar. U bent analfabete en huisvrouw. Door het borduren van hoofddoeken verdiende u wat geld.

Kort na uw huwelijk ging R.N. terug naar België. Elk jaar kwam uw man een keer op bezoek bij u in Mazar. Zelf bleef u sinds 2007 wonen in Mazar-i-Sharif bij uw schoonfamilie, namelijk uw schoonzus, de man van uw schoonzus, en hun zes kinderen.

U diende een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in op 19 december 2007 en 15 juni 2011. Dit werd tweemaal geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 18 november 2010 beviel u van een zoon, genaamd M. (O.V. 5.491.366).

Op 15 december 2013 verwierf R.N. een Belgische verblijfstitel.

De man van uw schoonzus, M.S., was een conservatief en religieus man. Op een bepaalde zondag vroeg M.S. u om naar het huis te gaan van R.A.K., een kandidaat voor de Provinciale Raad. U werd gevraagd om informatie te verzamelen over R.A.K., namelijk waar zijn slaapkamer was, hoeveel bodyguards hij had, hoe laat de man ging werken en of hij een wapen droeg. Uit schrik voor represailles ging u hiermee akkoord. Na deze vraag tot samenwerking belde u uw man op in België. Uw man verbood u om in te gaan op het gevraagde. De maandag nadien informeerde M.S. of u zijn vraag reeds had ingewilligd. U antwoordde hem dat u een geldig excuus nodig had om naar het huis te gaan en u dit op dat moment nog niet gevonden had. M.S. zette u via een handgebaar op het hoofd van uw zontje onder druk om snel een excuus te vinden. Hiermee wilde hij aantonen dat hij het kind iets zou aandoen indien u niet zou doen wat u gevraagd werd. Opnieuw belde u uw man op, ditmaal om hem op de hoogte te brengen van het symbolisch dreigement van M.S.. Uw man was zeer bezorgd en belde naar uw broer met de vraag om u met uw zoon weg te halen uit Mazar en naar uw ouderlijk huis te brengen in Shamshapoor. Hierna belde uw broer u op met de vraag om donderdag naar Mazar te komen zodat hij u kon oppikken. Hij vroeg u om op een tijdstip te komen waarop M.S. niet thuis was. Die donderdag, toen M.S. naar de moskee ging en uw schoonzus bezig was met de kinderen, slaagde u erin om ongemerkt naar buiten te sluipen volgens de afspraak met uw broer. Uw broer bracht u naar Shamshapoor, waar u nog vijfenveertig dagen verbleef.

U verliet Afghanistan een jaar geleden, dus ca. januari 2014. U verklaarde zich vluchteling op 30 september 2014.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw huwelijksakte neer en enkele foto's van uw huwelijk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral dient het CGVS te wijzen op een opvallende incoherentie met betrekking tot uw herkomst in uw verklaringen naar aanleiding van twee aanvragen tot gezinshereniging en de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag. Immers, uit uw verklaringen naar aanleiding van uw eerste aanvraag tot gezinshereniging blijkt dat u diverse keren verklaarde dat u geboren bent in de provincie Balkh van Afghanistan. Ook legde u toen een paspoort neer dat u verkreeg in 2007 waarin 'Balkh' als uw geboorteplaats genoteerd staat. Ook vernoemde u diezelfde geboorteplaats in uw tweede aanvraag tot gezinshereniging. Bovendien vermeldt het paspoort dat u in 2011 verkreeg in Kabul ook 'Balkh' als geboorteplaats, alsook het medisch certificaat dat u voorlegde bij deze aanvraag. Dat u aanvankelijk steeds 'Balkh' als geboorteplaats vermeldde en dit tevens blijkt uit de stukken die u voorlegde, staat in schril contrast met het feit dat u tijdens uw asielprocedure verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Shamsapoor van het district Surkhrod in de provincie Nangharar.

Deze vaststelling is niet zonder belang. U beweert immers dat u jarenlang bij uw schoonfamilie in de noordelijke provincie Balkh woonde terwijl uw eigen familie in het oostelijke Nangarhar zou zijn blijven wonen. Dat het er in werkelijkheid zeer sterk op lijkt dat u en uw familie niet afkomstig zijn van Nangarhar maar wel van Balkh, roept ernstige vraagtekens op bij uw beweringen omtrent de zeven jaar dat u tegen uw zin verbleef bij uw conservatieve schoonbroer in het verre Balkh.

Hetzelfde moet worden besloten betreffende de reden waarom uw aanvraag tot gezinshereniging op 8 oktober 2008 werd afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit was immers het geval omdat men na onderzoek tot de conclusie kwam dat de intentie van het huwelijk tussen R.N. en uzelf op 21 oktober 2007 in Mazar-i-Sharif kennelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde. Dat u werkelijk deel ging uitmaken van de familie van R.N. kan aldus worden betwijfeld.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij uw geloofwaardigheid.

U stelt dat uw man u in afwachting van het visum gezinshereniging onderbracht bij zijn familie in Balkh en u deze familie diende te ontvluchten nadat bleek dat zij wellicht stiekem betrokken was bij terroristische activiteiten en zij ook u hiervoor wilde inschakelen. Ook dit alles is weinig geloofwaardig.

Zo dienen ook volgende opmerkingen te worden gemaakt betreffende uw voorgehouden levenssituatie in de voorbije zeven jaar. U stelt dat u al die tijd door uw man werd ondergebracht bij zijn enige nog levende familieleden, nl. zijn zus en haar man. Deze man zou bijzonder conservatief zijn geweest en zou u steeds slecht hebben behandeld. Blijkbaar zou uw man ook geen al te hoge dunk hebben gehad van de man waarbij hij u al die jaren onderbracht: uw man zou hem niet vertrouwd hebben en zou hem een 'raar iemand' gevonden hebben (CGVS p.14). Bovendien zouden zelfs kinderen bij hem niet veilig zijn geweest: hij zou ook zijn eigen kinderen herhaaldelijk hebben mishandeld met een kabel (CGVS p.17). Dat uw man, die al die jaren zou hebben getracht om u naar België te krijgen en waarmee u momenteel twee kinderen heeft, u de ganse tijd zou hebben ondergebracht bij een (ook volgens hem) onbetrouwbaar figuur die, zoals achter bleek, zelfs banden met de opstandelingen zou hebben, is weinig geloofwaardig. Bovendien stelt u enerzijds dat u heel slecht behandeld werd en dat u nooit buiten mocht zonder zijn toestemming. Zelfs als u of uw zoontje ziek waren, werden jullie gedwongen thuis te blijven (CGVS p.14). Anderzijds mocht u klaarblijkelijk wel geregeld naar Islamabad reizen om uw gezinsherenigingsdocumenten in orde te maken en kon u naar Kabul gaan wegens zwangerschapsproblemen (CGVS p.11).

Verder dienen eveneens volgende zaken aangehaald te worden in verband met de figuur van M.S., de persoon die aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan.

U zegt dat hij een streng conservatieve man was met de mentaliteit van de taliban (CGVS, p. 8) die een winkel runde met elektrische toestellen (CGVS, p. 3). Er zouden soms mannen op bezoek gekomen zijn die tot midden in de nacht in het huis bleven (CGVS, p. 8). Gevraagd of hij effectief bij de taliban was, zegt u dat u niet weet of hij banden had met de taliban (CGVS, p. 8), terwijl u nadien aangeeft dat hij 'misschien' bij de taliban was (CGVS, p. 16). Over zijn eventuele functie bij de taliban, kan u echter geen enkele duidelijkheid geven (CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk dat u zelfs geen zekerheid heeft over het feit of M.S. al dan niet effectief aangesloten was bij de taliban. Gezien u er zeven jaar woonde, zou verwacht mogen worden dat u dergelijke zaken wel degelijk weet. Ook de ware toedracht van de komst van de mannen gedurende de zeven jaar dat u bij M.S. woonde, weet u niet (CGVS, 15-16). Wanneer u gevraagd werd waarover deze mannen dan wel spraken, zegt u dat u daar geen idee van heeft omdat u uit schrik nooit meeluisterde (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u bitter weinig weet over de activiteiten van M.S., die volgens u 'misschien' bij de taliban was, en u in het geheel niets weet aan te brengen inzake de vele nachtelijke bezoeken die hij al die jaren ontving, is een opmerkelijk gegeven gezien hij het hoofdpersonage is in uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat u toch meer op de hoogte zou zijn van zijn bezigheden bij de taliban en dat u toch zeker zou weten of hij nu effectief al dan niet verbonden was met de groepering. Dat u in casu enkel in staat bent om heel algemene verklaringen af te leggen in plaats van meer details te kunnen geven, doet twijfel rijzen bij uw geloofwaardigheid hierover.

Vervolgens dient ingegaan te worden op de vraag tot samenwerking die hij aan u richtte. Hij vroeg u om meer informatie te vergaren over R.K., een vertegenwoordiger van de Provinciale Raad die in uw straat woonde. Meer bepaald diende u te achterhalen hoe laat de man ging werken, wanneer hij terug thuis kwam, hoeveel bodyguards hij had, in welke kamer hij sliep en of hij steeds een wapen droeg (CGVS, p. 17). U mocht met niemand over zijn voorstel aan u spreken (CGVS, p. 17). Gezien u bevriend was met diens jongste vrouw (CGVS, p. 18) kon u de gevraagde informatie gemakkelijk achterhalen aangezien dit soort zaken onder vrouwen besproken zou worden, zo zegt u (CGVS, p. 18). U verklaart dat u niet zo'n goede band had met M.S. (CGVS, p. 13), maar dat u bevriend was met de ene vrouw van R.K. sinds een jaar (CGVS, p. 8). Het is echter zeer bevreemdend dat M.S. deze vraag precies aan u richtte, terwijl hij in de wetenschap was dat u bevriend was met de jongste vrouw van R.K.. Hieruit kon hij redelijkerwijs afleiden dat u de familie gunstig gezind was, en dus niet geheel betrouwbaar zou zijn om mee te werken aan een plan dat in het nadeel zou zijn van deze familie. Uw verklaring, waarin u zegt dat hij u op het hart drukte niemand te informeren over hetgeen hij u vroeg (CGVS, p. 17), geeft blijk van zijn wantrouwen naar u toe. Dat hij u in casu toch uitgekozen had als de ideale kandidaat om gegevens in verband met R.K. te verzamelen, doet dan ook twijfel rijzen bij dit gegeven.

Verder, wat betreft de zaken die hij u vroeg te onderzoeken, kan gesteld worden dat de meeste zaken die hij u vroeg na te gaan ook van buitenshuis zouden kunnen waargenomen worden. Dat hij een zeker risico neemt door u, die bevriend is met de jongste vrouw van R.K., in zijn plan te betrekken terwijl hij zelf ook door middel van enige eenvoudige observatie de zaken met betrekking tot de beveiliging van de man kon achterhalen, is niet aannemelijk. De zaken die u in dit verband aanhaalt ('wanneer hij naar huis komt', 'hoeveel bodyguards had hij', 'of hij altijd bewapend was als hij thuis kwam',...) (CGVS p.13) zijn immers zaken die wellicht gemakkelijker op een andere manier kunnen vastgesteld worden dan middels een gesprek met zijn jongste echtgenote. Van de vraag waar hij gewoonlijk 's nachts slaapt, kan bovendien moeilijk ingezien worden dat dit een courant thema zou vormen doorheen dagdagelijkse gesprekken van Afghaanse vrouwen en kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat deze vraag geen wantrouwen zou doen rijzen bij de vrouw van R.K..

Dat u bovendien zonder problemen uw man kon inlichten over de plannen waar u deel van uitmaakte onmiddellijk nadat M.S. u dit gevraagd had (CGVS, p. 14), is bevreemdend, gezien normaliter zou verwacht worden dat hij u – met wie hij geen goede band had - op uw stappen zou controleren nadat hij u deze gunst had gevraagd.

Dat u daarenboven, wanneer gevraagd wordt naar de dag waarop M.S. vroeg om uw samenwerking, enkel in staat bent om te zeggen dat het op een maandag in de winter was, maar u niet weet in welke maand zich deze gebeurtenis situeerde, (CGVS, p. 18), doet uw geloofwaardigheid verder wankelen. Immers, gezien dit de dag was waarop uw leven een onvoorziene wending nam, met name doordat u gevraagd werd om samen te spannen tegen een vriendin van u, is het erg bevreemdend dat u dit niet meer concreet kan situeren in de tijd.

Verder is het van belang om de situatie van uw broer te bespreken. Uw broer K.A. hielp u uw reis uit Afghanistan te regelen (CGVS, p. 22) en verblijft op heden in het dorp Shamshapoor (CGVS, p. 5). Gevraagd of hij na uw vertrek nog problemen heeft gekend, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 6). Nochtans had M.S. hem nog een keer opgebeld op de eerste dag dat u in Shamshapoor verbleef. Uw broer werd toen gevraagd naar uw verblijfplaats, maar hij antwoordde dit niet te weten (CGVS, p. 22). Het feit dat uw broer opgebeld werd in verband met u, houdt impliciet in dat M.S. uw broer ervan verdacht minimaal op de hoogte te zijn van uw verdwijning. Dat hij dan toch kennelijk naliet om uw broer persoonlijk op te zoeken, terwijl hij volgens uw verklaringen op zoek was naar u na uw vlucht en u wel nog vijfenveertig dagen in uw ouderlijk huis in Shamshapoor verbleef (CGVS, p. 22), is heel bedenkelijk, gezien M.S. als man van uw schoonzus normaliter wel op de hoogte was van de woonplaats van uw familie.

De vaststelling dat u verder op heden niet weet of M.S. en uw schoonfamilie zich nog in Mazar-i-Sharif bevinden (CGVS, p. 9), is eveneens een opmerkelijk gegeven. Immers, gezien u verklaart een vrees voor de man te koesteren, kan logischerwijs verwacht worden dat u zich toch geregeld via uw eigen familie in Afghanistan zou informeren naar hem. Dat u in casu niet op de hoogte bent van waar de man is gevestigd op dit moment, komt dan ook vreemd voor.

Tot slot dient nog aangestipt dat noch u noch iemand van uw familie blijkbaar contact heeft gehad met de politie van Mazar (CGVS, p. 7). Dit mag verbazen, gezien tenminste kon verwacht worden dat u hulp zou vragen bij lokale veiligheidsactoren alvorens het land uit te vluchten, temeer uw belager zich kennelijk in het kamp van de taliban situeert en deze het gemunt heeft op een lid van de overheid. Dat u in casu geen klacht indiende en gewoon het land verliet (CGVS, p. 21), stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid omtrent de problemen met M.S.. Overigens slaagt u er ook niet concrete indicaties te geven waardoor u weet dat hij u nog steeds zoekt in Afghanistan (CGVS, p. 23-24).

Het CGVS concludeert uit bovenstaande elementen dat u uw vrees voor M.S. niet geloofwaardig is en besluit dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw huwelijksakte en de foto's van uw huwelijk ondersteunen uw identiteit en tonen aan dat de huwelijksceremonie plaatshad, maar zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. Zoals boven aangehaald kan er immers van uitgegaan worden dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Balkh en ook uw familie uit deze regio afkomstig is. Dit wordt nog ondersteund door de vaststelling dat u stelt Tajiek te zijn en slechts een 'klein beetje' Pashtou te spreken (CGVS p.12). Indien uw familie werkelijk afkomstig is uit Nangarhar en er nog steeds woont, kan aangenomen worden dat u zich vloeiend in het Pashtou zou kunnen uitdrukken. Er kan aldus worden aangenomen dat u, waarvan het niet geloofwaardig is dat u zeven jaar lang bij de u vijandig gezinde M.S. woonde, de voorbije jaren steeds in familieverband in Balkh leefde en u in geval van terugkeer opnieuw op dit netwerk kan steunen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR omschrijft de provincie Balkh als een 'relatief veilige provincie'. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officiële hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Voorts werd er occasioneel melding gemaakt van gewelddadige acties op de weg van en naar Mazar-e Sharif, waarbij overheidsfunctionarissen, Afghaanse militairen en politici geïdoleerd werden. Hierbij viel een gering aantal burgerslachtoffers te betreuren. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Hoewel er zich in deze districten met enige regelmaat incidenten voordoen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Balkh zeer laag is. Ook het risico voor burgers in de provincie om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaatgeneraal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag"*, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster meent dat op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie als echtgenote van een in het buitenland verblijvende persoon en als moeder van diens twee minderjarige kinderen, waarvan er zelfs minstens één de Belgische nationaliteit heeft. Zij meent tevens dat de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in haar land van herkomst wel een bepalende rol kan hebben gespeeld bij de beoordeling door haar en haar familie waarom zij haar land diende te ontvluchten. Zij wijst erop dat vervolging ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Zij stelt dat zij veel en gedetailleerde informatie heeft gegeven en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van het CGVS, zonder terughoudendheid. Het CGVS denkt, leest en beslist volgens haar in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen zij opgroeide, trouwde en twee kinderen kreeg, laat staan met haar algemene kennis, haar opleidingsniveau en de algemene situatie in haar land van herkomst.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat de documenten voor het indienen van de aanvraag voor gezinshereniging opgemaakt en bekomen werden in Balkh, omdat de situatie in Nangarhar te gevaarlijk was. Het is in Balkh enkel mogelijk om papieren te ontvangen indien men aangeeft dat men daar geboren is. Zij stelt dat zij thans niet in haar eerlijkheid werd erkend. *"Dat zij woonachtig was bij haar schoonfamilie staat boven water. Er is echter geen enkele reden – objectief gezien – om te oordelen of te twijfelen aan de verklaringen van de afkomst."*

Verder meent verzoekster dat de argumenten voor de weigering van de gezinshereniging thans niet meer kunnen worden bijgetreden. Verzoekster en haar echtgenoot hebben twee kinderen (waarvan minstens één Belg is) en sinds haar aankomst leven zij samen en vormen zij een feitelijk gezin. *"De twijfel van 2008 kan dan ook niet ernstig meer worden voorgehouden. [...] Het feitelijk samenzijn, 2 kinderen kan enkel bevestigen dat er een eerlijk doel tot het vormen van een huwgemeenschap bestond (in 2008) en deze nog steeds aanwezig is. Ook de afkomst en de verklaringen hierover zijn een veruiterlijking van het vertrouwen in de Belgische staat om de waarheid te zeggen."*

Verder stelt verzoekster dat zij, gelet op het conservatief karakter en de zeer dwingende houding in Afghanistan ten aanzien van vrouwen, niet langer aldaar kon verblijven. Zij en haar echtgenoot konden natuurlijk wel het nodige doen om de gezinshereniging te regelen, aangezien dit door haar echtgenoot geregeld werd die volgens de Afghaanse normen nog steeds de beslissing dienaangaande kan nemen, uiteraard met respect voor de vader des huizes, aldus verzoekster. Zij wijst er tevens op dat zij als vrouw uitgesloten is van mannelijke vergaderingen en dat het navragen hiervan niet is toegestaan. Zij diende als echtgenote van een in het buitenland verblijvende Afghaan een zeer laag profiel te behouden, ook mede gelet op haar kind.

Vervolgens stelt verzoekster dat zij door de toevallige samenloop van omstandigheden bevriend geraakte met de jongste echtgenote van R.K.. *“Dit was niet een keuze geweest van verzoekster, verzoekster wou enkel naar België komen om met haar man samen te zijn. Door haar bezigheden echter, werd contact gelegd. Dit contact bleek de interesse te wekken en er werd haar gevraagd de nodige samenwerking te verrichten. [...] De vraag werd gesteld omwille van de contacten die gelegd werden. Door de strenge verhoudingen in huis en de lange periode waar verzoekster aldaar verbleef, kon de vraag gesteld worden. Het CGVS kan niet duiden waarom de vraag een risico zou zijn of de persoon in de problemen kon brengen. Verzoekster verbleef bij de gratie van deze man in het huis, ook al betaalde de man van verzoekster zijn aandeel, de situatie van verzoekster is en was toen zeer precair. Hiermee heeft het CGVS geen of minstens onvoldoende rekening gehouden. Door enige melding te maken van de vraag kon het volledige verblijfssysteem en ‘veilig’ onderkomen van verzoekster in gevaar gebracht worden. Het risico was dan ook beperkt.”* Verder wijst zij erop dat zij regelmatig persoonlijk contact had met haar echtgenoot, onder andere via haar eigen GSM, waardoor er volgens haar geen enkele reden is om niet aan te nemen dat er snelle gegevensoverdracht kon zijn. Tevens wijst zij erop dat tijd in Afghanistan een ander gegeven is dan in Europa. Door het ‘familiaal’ leven, dat zeer routinematig is, was dit voor haar niet belangrijk. Hoe belangrijk de gebeurtenis ook moge zijn, de dagen waren voor haar tot dan een aaneenschakeling van routine. Voorts wijst verzoekster er ook op dat haar ouderlijk huis, waar haar broer haar heen bracht, in een andere provincie gelegen is *“die onder de subsidiaire bescherming valt”*, zodat het niet zonder meer mogelijk is ‘eens te gaan kijken’ of zij daar aanwezig was. Verweerder miskent volgens haar de realiteit ter plaatse. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat zij zich niet informeerde met betrekking tot de huidige verblijfplaats van de man voor wie zij wegvluchtte, stelt verzoekster als volgt: *“Verzoekster is weg uit deze plaats en kon naar Europa komen, alwaar zij met haar man een nieuw leven aan het opbouwen is. Zij is ook moeder van 2 kinderen waarvan één de Belgische nationaliteit heeft. De mogelijkheden om verzoekster terug te zenden zijn dan ook quasi niet bestaande.”*

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Verzoekster stelt dat verweerder duidelijk over andere informatie beschikt dan de FOD Buitenlandse Zaken, dat de situatie net als onveilig beschrijft *“(zie advies buitenlandse zaken)”*. Deze twijfel speelt volgens haar in het voordeel van de asielzoeker. Zij meent dat wat men aan de eigen bevolking afraadt, men onmogelijk kan opleggen aan iemand van andere origine. Zij stelt dat ook rekening moet worden gehouden met het gegeven dat haar kinderen Europees zijn en dus als bijzonder doel van blind geweld in aanmerking komen.

Verder voert verzoekster aan dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moeten worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar *in globo*, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Tevens wijst zij erop dat verweerder zich moet baseren op recente en accurate informatie. *“De informatie en de verwijzingen van het CGVS zijn algemene beschouwingen, zonder toepassing in concreto. Dat er geen algemeen gewapend conflict is, kan niet volledig ontkend worden, doch de vervolging, de talrijke aanslagen zijn voldoende voor de toekenning van minstens subsidiaire bescherming. – het CGVS erkent dit ook impliciet doch geeft aan het ‘niet erg genoeg is’. Dat dit element reeds de bevestiging is dat er een ernstig probleem is met reëel risico op ernstige schade. De informatie van het CGVS is minstens 6 maanden oud op het ogenblik van de beslissing. Deze moest minsten geactualiseerd worden rekening houdende met de situatie ter plaatse.”*

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet.

“Daar het CGVS geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster ouder als vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft. Het CGVS diende eveneens met dit element rekening te houden bij de beoordeling van de aanvraag maar liet dit na.”

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (bijlage 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) gelet op de informatie en haar verklaringen in het kader van haar aanvragen tot gezinshereniging, kan worden aangenomen dat haar familie afkomstig is uit de provincie Balkh en niet uit de provincie Nangarhar, (ii) het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot haar zeven jaar zou onderbrengen bij een man die hij zelf omschrijft als raar en conservatief, (iii) zij enerzijds stelt dat zij niet mocht buiten komen en slecht behandeld werd en anderzijds dat zij wel naar Islamabad mocht gaan om haar gezinsherenigingsdocumenten in orde te maken en naar Kabul wegens zwangerschapsproblemen, (iv) zij slechts zeer algemene verklaringen kan afleggen over de activiteiten van M.S., hoewel zij zeven jaar bij deze man zou hebben gewoond, (v) zij niet aannemelijk maakt dat juist zij werd uitgekozen om bepaalde zaken over R.K. te weten te komen, terwijl de meeste van deze zaken ook van buitenshuis zouden kunnen worden waargenomen, (vi) zij zonder problemen meteen haar echtgenoot kon inlichten over de plannen van M.S., (vii) zij het moment waarop M.S. haar vroeg met hem samen te werken niet precies in de tijd kan situeren, (viii) het niet aannemelijk is dat M.S. haar niet zou zoeken in haar ouderlijk huis, waar zij nog 45 dagen heeft verbleven, (ix) zij niet weet of M.S. en haar schoonfamilie zich heden nog in Mazar-i-Sharif bevinden, (x) noch zij, noch iemand van haar familie contact heeft gehad met de politie, terwijl haar belager tot het kamp van de taliban behoort en het gemunt heeft op een lid van de overheid, en (xi) de door haar neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoekster aanvoert dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar situatie van echtgenote van een in het buitenland verblijvende man en van moeder met twee kinderen waarvan minstens één de Belgische nationaliteit heeft, dient erop gewezen dat dergelijke algemene bewering, zonder *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze verweerder volgens haar geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, niet van aard is om de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Bovendien dient erop gewezen dat er in bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster en haar familie niet van de provincie Nangarhar, maar van de provincie Balkh afkomstig zijn. Dat de documenten die zij nodig had voor de gezinshereniging in Balkh werden opgemaakt en dat men in Balkh enkel papieren kan ontvangen indien men aangeeft dat men daar geboren is niet meer dan een *post factum*-bewering, die zij bovendien met geen enkel stuk staft. Verzoekster heeft dit immers nooit eerder in de asielprocedure verklaard. Dat verzoekster heden met haar echtgenoot en haar twee kinderen samenwoont en een feitelijk gezin vormt, doet op zich geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing aangezien de weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake verzoeksters aanvraag gezinshereniging volledig los staat van de asielprocedure. Verder toont verzoekster evenmin aan dat minstens één van haar kinderen de Belgische nationaliteit heeft, noch bevindt er zich in het administratief dossier enig stuk ter staving van deze bewering.

Waar verzoekster aanvoert dat zij het huis van M.S. wel mocht verlaten om haar gezinsherenigingsdocumenten in orde te brengen, omdat dit een beslissing was van haar echtgenoot die volgens de Afghaanse normen deze beslissing nog steeds kon nemen, dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot haar

gedurende zeven jaar laat verblijven bij een man die hij zelf zou omschrijven als raar en conservatief. Er kan worden aangenomen dat de echtgenoot naar Afghaanse normen beslissingen kan nemen met betrekking tot zijn echtgenote, zodat het geheel onbegrijpelijk is dat verzoeksters echtgenoot zou beslissen om haar gedurende zeven jaar te laten verblijven bij een man waarin hij zelf klaarblijkelijk geen vertrouwen heeft. Dat verzoekster als vrouw niet rechtstreeks kon vragen waarover de vergaderingen van M.S. gingen, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster trachtte zich zo goed mogelijk te informeren met betrekking tot de persoon voor wie zij haar land van herkomst ontvluchtte, temeer daar zij gedurende zeven jaar bij deze man zou hebben gewoond.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing aangaande de vraag van M.S. om met hem samen te werken en informatie te verzamelen over R.K., komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van haar reeds afgelegde verklaringen dienaangaande, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder deze motieven *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Waar verzoekster erop wijst dat haar ouderlijk huis, waar haar broer haar zou hebben heen gebracht, ver gelegen is van de woning van M.S., zodat deze laatste niet zonder meer “even kon gaan kijken”, dient er vooreerst op gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat verzoekster en haar familie uit de provincie Nangarhar afkomstig zijn. Daarenboven kan wel degelijk van een mogelijke talib verwacht worden dat deze meer moeite zou doen om iemand aan wie hij zijn plannen om een lid van de overheid te bespioneren kenbaar heeft gemaakt, op te sporen, te meer daar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij de woonplaats van verzoeksters familie kent.

Op welke wijze het feit dat verzoekster naar Europa kon komen, met haar echtgenoot een nieuw leven aan het opbouwen is als moeder van twee kinderen waarvan er één de Belgische nationaliteit heeft en dat de mogelijkheden om haar terug te zenden quasi onbestaande zijn, de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zij niet weet of M.S. en haar schoonfamilie zich heden nog in Mazar-i-Sharif bevinden, zou kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien.

Waar verzoekster stelt dat haar kinderen Europees zijn en als dusdanig een doelwit vormen voor blind geweld, dient vastgesteld dat zij geenszins aantoon (i) dat haar kinderen Europees zouden zijn en (ii) dat haar kinderen louter omwille hiervan een doelwit van blind geweld zouden vormen. Zij komt opnieuw niet verder dan het uiten van een blote bewering.

Gezien de voorgaande vaststellingen, dient besloten dat verzoekster er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover

bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. Zoals boven aangehaald kan er immers van uitgegaan worden dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Balkh en ook uw familie uit deze regio afkomstig is. Dit wordt nog ondersteund door de vaststelling dat u stelt Tajiek te zijn en slechts een 'klein beetje' Pashtou te spreken (CGVS p.12). Indien uw familie werkelijk afkomstig is uit Nangarhar en er nog steeds woont, kan aangenomen worden dat u zich vloeiend in het Pashtou zou kunnen uitdrukken. Er kan aldus worden aangenomen dat u, waarvan het niet geloofwaardig is dat u zeven jaar lang bij de u vijandig gezinde M.S. woonde, de voorbije jaren steeds in familieverband in Balkh leefde en u in geval van terugkeer opnieuw op dit netwerk kan steunen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR omschrijft de provincie Balkh als een 'relatief veilige provincie'. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Voorts werd er occasioneel melding gemaakt van gewelddadige acties op de weg van en naar Mazar-e Sharif, waarbij overheidsfunctionarissen, Afghaanse militairen en politici gevisieerd werden. Hierbij viel een gering aantal burgerslachtoffers te betreuren. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Hoewel er zich in deze districten met enige regelmaat incidenten voordoen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Balkh zeer laag is. Ook het

risico voor burgers in de provincie om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Zij verwijst wel naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, doch brengt hiervan geen enkel afschrift bij. Daarenboven is een dergelijk reisadvies bestemd voor reislustige Belgen en vormt het geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Tevens dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015, toegevoegd aan verweerders nota met opmerkingen, kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dient er vooreerst op gewezen dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad zich uitspreken over een eventuele terugwijzing of uitzetting. Daarenboven is hoger reeds komen vast te staan dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat minstens één van haar kinderen de Belgische nationaliteit heeft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER